

จากบรรดาชุดกระโปรงทั้งหมดที่มี เธอเลือกชุดที่สวมแล้วดูสม
เป็นตัวของตัวเองอย่างที่ยากเป็นที่สุด

ลายปักไหมสีเงินอมฟ้าบนผ้าไหมสีเขียวบริสุทธิ์ช่วยขับความ
โดดเด่นให้กับผิวขาวใส เลื่อมเพชรระยิบระยับดุจสะเก็ดดาวเสริม
ความงามแพรวพราวแก่ผู้สวม ตบท้ายด้วยรองเท้ายางต่างหู และ
สร้อยคอที่เข้ากับชุดกระโปรงนี้โดยเฉพาะ

เมื่อมั่นใจในชุดพร้อมรบตามแบบอิสตรีของตัวเองแล้ว เจ้าหญิง
เรทีเซีย รัชทายาทลำดับสามในกษัตริย์รัชกาลปัจจุบันแห่งอาณาจักร
โซลเวลจึงก้าวยาวๆ แบบไม่แคร์สันสูงเข้าไปในพระราชวังช่วงเที่ยง
เรือนมมสีทองนุ่มสลวยทอประกายตามจังหวะอย่างก้าว

วันนี้ความงามซึ่งใครๆ ต่างให้การยอมรับดูแฝงความน่า
เกรงขามเป็นพิเศษ ดวงตาสีฟ้าอ่อนดุจผืนฟ้าฤดูหนาวยังจับจ้องอยู่
ที่จุดหนึ่งไม่วางตา

"มะ...มีอะไรหรือพะยะคะเจ้าหญิง!"

8 เจ้าหญิงจอมพลุกับอัศวินโตะกลม

ข้าหลวงร้องถามด้วยความตกใจเมื่อเห็นเธอแต่งองค์ทรงเครื่องเต็มยศราวกับจะไปร่วมงานเลี้ยงกลางคืนที่ไหน เเรที่ไม่สนใจและยังคงเดินตุ่มไปหาเป้าหมายพร้อมมองครึกษ์ซึ่งเพิ่มจำนวนเป็นสามคนตั้งแต่เดือนก่อน สายตาคนรอบข้างที่รุมจับจ้องดั่งเข็มทิ่มแทงหาได้ทำให้เธอสะทกสะท้านไม่

"ดยุก บาร์เซตอยู่ที่ไหน"

เธอตรงเข้าไปในค่ายอัศวินหลวงแล้วเรียกอัศวินคนหนึ่งมาถามหาบุคคลเป้าหมาย แถมยังไม่ลืมแก้มสั่งยืมหวนให้อีกฝ่ายหน้าแดงจนชวนำ

"หือ? เอ่อ รูนพีดยุกอยู่ทางนั้นพะยะคะ..."

"งั้นหรว ขอใบใจ"

เรที่เอ่ยขอขอบคุณหวนๆ แล้วเดินต่ออย่างสง่างามทว่าเร็วกว่าปกติเล็กน้อยโดยปราศจากเสียงฝีเท้า

เจอแล้ว...

เมื่อพบชายร่างสูงผมดำ ดวงตาสีน้ำเงิน เธอจึงถอนหายใจแล้วสูดลมเข้าไปเต็มปอด

"ดยุก บาร์เซต!"

เสียงกังวานใสกึกก้องไปถึงฟากฟ้าที่ไร้ซึ่งเมฆหมอกและกระแสดลม เสียงอัสตรีซึ่งไม่ปรากฏบ่อยนักในค่ายอัศวินหลวงทำให้คนแถวนั้นหันขวับมาหาเรที่และพากันตกตะลึง แม้อัศวินหลวงจะอยู่ในเขตพระราชวัง แต่ก็ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งรวมของชายฉกรรจ์ การที่เจ้าหญิงอย่างเรที่มาเยือนด้วยตัวเองจึงทำให้ทุกคนพลอยใจคอไม่ดีว่าอาจเกิดเรื่องใหญ่อะไรขึ้น

"เจ้าหญิง..."

บุคคลเป้าหมายหรือดยุก หนึ่งในอัศวินหลวงเห็นเรที่แล้ว

ตกใจเช่นกัน

เธอยังเดินดุ่มมาตรงหน้าแล้วเขิดคางใส่เขา

บุตรชายคนโตแห่งตระกูลบารอนบาร์ทเซต อัครวินชั้นหกแห่ง กองอัครวินหลวง สหายสนิทของเจ้าชายฟรีดเฮล์มตั้งแต่สมัยอยู่โรงเรียนอัครวินด้วยกัน แต่โดยเชื้อสายแล้วกลับสังกัดอยู่กับเจ้าชาย กวีโด...เราเหลือตัวเลือกอยู่แค่ตัวเองซะด้วยสิ

เจ้าหญิงผู้ดงามเผยแววตาเฉียบคมซึ่งทำให้ดุกทั้งชื่นชม และขนลุกในคราวเดียว แต่อัครวินเช่นเขาได้ชื่อว่าเอกบุรุษผู้ได้รับความไว้วางใจอันหลามจากชายฉกรรจ์เหล่านี้ ดังนั้นเขาจึงเลือก จ้องกลับด้วยแววตาแบบเดียวกัน

"เราขอสั่งให้ท่านมาเป็นอัครวินของเรา รีบก้มหัวรับตำแหน่ง อัครวินลำดับที่หนึ่งแห่งไนต์ส ออฟ ราวนด์ด้วยความซาบซึ้งใจแล้ว"

หลังจ้องตากันอยู่ครู่หนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามกลับโพล่งคำสั่งที่ทำให้ ชายหนุ่มงงไปชั่วขณะ

"เอ่อ เมื่อครู่กระหม่อมได้ยินเหมือนเจ้าหญิงรับสั่งให้กระหม่อม ไปเป็นอัครวินประจำพระองค์"

ไม่ใช่แค่เพราะคำสั่งไม่คาดฝัน หากแต่ท่าทีของเจ้าตัวยังผิด จากภาพลักษณ์ของเจ้าหญิงเรทีเซียที่ดุกวาดไว้ลิบลับ ตามเสียงลือ เสียงเล่าอ้างที่เคยได้ยินมา เขาเข้าใจว่าเธอเป็น 'เจ้าหญิงผู้อ่อนโยน เปราะบาง และกำลังทุกข์ตรมกับสงครามระหว่างพี่ชายทั้งสอง' เสียอีก

"ถูกต้อง จงมาเป็นอัครวินและพลีชีพเพื่อเราซะ แล้วเราจะ ยกท่านให้เป็นแกรนด์ดยุกสมชื่อเลยก็ยังมี"

ชื่อดยุกนี่ถือเป็นปมด้อยของอัครวินหนุ่ม มันเป็นต้นเหตุที่ทำให้ เขาถูกล้อเลียนมาตั้งแต่เด็กแล้วว่าอยู่ตระกูลบารอนแท้ๆ แต่ดันชื่อ

10 เจ้าหญิงจอมพลกับบัควินโตะกมล

ดยุก ชายหนุ่มจึงแอบสบถในใจว่า 'ไอ้บ้าเอ๊ย ไมลี ยัยบ้าเอ๊ย' ในขณะที่ปากก็สรรหาคำพูดอีกอย่าง

"ขอปฏิเสศพะยะคะ"

"งั้นหรือ ท่านมีเหตุผลอะไรก็ว่ามา เราจะรับฟัง"

เรทีดูจะยอมล้มเลิกความคิดโดยดี แต่เขายังไม่สบอารมณ์เท่าไรที่เธอวางท่าใหญ่โตเสียเต็มประดา แต่จะว่าไปคุณเธอก็เป็นคนใหญ่คนโตสุดๆ จริงๆ นั่นแหละ

"กระหม่อมเชื่อว่าตัวเองน่าจะมีสิทธิ์เลือกผู้เป็นนายเช่นกันพะยะคะ"

"สรุปคือท่านจะบอกว่าเราไม่มีคุณสมบัติพอจะเป็นนายของท่านงั้นหรือ"

"ถูกต้องพะยะคะ เป็นตายร้ายดียังไงกระหม่อมก็ไม่อยากถูกตราหน้าว่าเป็นคนรักของเจ้าหญิงจอมพลก"

เรทีตาลุกวาวทันทีที่ได้ยินชื่อเจ้าหญิงจอมพลก

เจ้าหญิงเรทีเซีย เอล ครอยเซล รัชทายาทลำดับสามในกษัตริย์รัชกาลปัจจุบันแห่งอาณาจักรโซลเวล เธอเคยเป็นหนึ่งในผู้มีสิทธิ์สืบราชบัลลังก์ไม่น้อยหน้ารัชทายาทองค์ไหน เพราะมารดามาจากตระกูลดยุกซึ่งเป็นอดีตเชื้อพระวงศ์ ทว่าหลังจากเสียมารดาไปด้วยวัยเพียงเจ็ดขวบ เรทีเลือกถอยห่างจากศึกแย่งชิงราชบัลลังก์โดยพาลือฮาร์ต น้องชายร่วมสายเลือดย้ายจากตำหนักแคทไลยา ซึ่งเต็มไปด้วยความทรงจำที่มีต่อมารดามานั่งอยู่ในตำหนักปัจจุบัน

พี่ชายต่างมารดาผู้มากความสามารถทั้งสองเริ่มโดดเด่นขึ้นมาแทนเจ้าหญิงซึ่งปลิกตัวไปใช้ชีวิตอย่างสงบและดูเฉิ่มๆ เหมือนจะห่างไกลคำว่าราชบัลลังก์เข้าไปทุกที ทว่าพี่ชายทั้งสองซึ่งล้ำเลิศเกินเหตุเอาแต่ชิงดีชิงเด่นเพื่อแย่งสิทธิ์ครองบัลลังก์จนเริ่มมีเสียง

เล่าลือหนาหูว่าไม่ว่าใครสองคนไหนได้ครองบัลลังก์ สงครามภายใน เพื่อแย่งชิงอำนาจก็ต้องเกิดขึ้นตามมาอยู่ดี

บิดาซึ่งเป็นกษัตริย์รัชกาลปัจจุบันกลับถกเถียงกับการต่อสู้ของใครทั้งสอง จึงคิดแผนอันแยบยลเพื่อเลี่ยงสงคราม นั่นคือการประกาศในวันคล้ายวันเกิดปีที่สิบเจ็ดของเราว่าผู้สืบราชบัลลังก์ไม่ใช่เจ้าชายฟรีดเฮล์มหรือเจ้าชายกวีโด แต่เป็นเจ้าหญิงเรทีเซีย ด้วยเหตุนี้เธอก็ถูกขนานนามอย่างไม่เต็มใจว่า 'เจ้าหญิงจอมฟลุ๊ก' อันหมายถึงเจ้าหญิงซึ่งได้สืบราชบัลลังก์เพราะหลุดจากมือเหล่าพี่ชายมาอย่างฟลุ๊กๆ

"เราเข้าใจเหตุผลแล้ว ถ้าอย่างนั้นวันนี้พอแค่นี้ก่อนก็แล้วกัน เพราะเราแค่จะมาประกาศศึกเฉยๆ"

"วันนี้?"

"ใช่ เราไม่คิดจะยอมแพ้ออกนะ ท่านเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ด้วย"

เรทีห่มนวมตัวกลับอย่างองอาจแล้วก้าวย้าวๆ จากไปอย่างสง่างามไร้เสียงฝีเท้าโดยไม่เหลียวกลับมามองแม้แต่ครั้งเดียว

ดยุกได้แต่มองตามแล้วแอบถอนหายใจในการวางท่าใหญ่โตของอีกฝ่าย แม้ข้อเสนอก็จะเป็นถึงตำแหน่งอัศวินลำดับหนึ่งแห่งไนต์ส ออฟ ราวน์ด์ของมกุฎราชกุมารี แต่ชายหนุ่มยังอดอารมณ์เสียไม่ได้ที่อีกฝ่ายมองว่าเขาจะกระโดดเข้าใส่ทันทีที่ได้รับคำสั่ง

"เอ่อ รุ่นพี่ดยุกครับ เมื่อกี้..."

"หือ? ก็เจ้าหญิงไง อยู่ดีๆ มาเพื่อเจ้อสั่งให้ฉันก้มหัวให้ คิดว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหนกัน"

"เอ่อ ก็เป็นเจ้าหญิงไงครับ แต่ ว้าว! ทรงดงามมากเลยนะครับ ผมไม่เคยเห็นใครทรงงามขนาดนั้นมาก่อนเลย"

12 เจ้าหญิงจอมพลุกกับอัศวินโต๊ะกลม ๑

แอสทริด อัศวินรุ่นน้องเอ่ยขึ้นชมด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นและไบบิหน้าแดงก่ำ ดยุกแอบคิดว่าหมอนี่นับว่าไม่ธรรมดาเหมือนกันที่ยังอุตสาห่มองแบบนั้นได้ ว่าแล้วจึงร้องปรามพลางถอนหายใจ

"เมื่อก็นายก็ได้ยินไม่ใช่หรือ ถึงภายนอกจะเป็นเจ้าหญิงหน้าตาดี แต่นิสัยของหองชะมัด ไม่เห็นน่ารักเลยสักนิด"

"แต่สุดท้ายคุณนะครับที่กล้าสั่งให้รุ่นพี่ก้มหัวให้หน้าตาเฉย"

"ไม่รู้ทำไมยิ่งคุยกับนายฉันยิ่งรู้สึกเหมือนตัวเองยิ่งสั่งเง่าเข้าไปทุกที..."

ดยุกบ่นด้วยความละเหยใจสุดๆ ระหว่างนั้นพรรคพวกอัศวินก็พากันเข้ามาล้อม แน่นนอนคือเพื่อถามไถ่ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น

ขณะเดียวกัน เราชื่อถูกปฏิเสธกลับถึงห้องตัวเองแล้วก็ระบายอารมณ์ใส่หมอน

"อะไรของเขาเนี่ย! นิสัยอย่างนี้ละสิถึงเป็นเพื่อนสนิทกับฟรีดเฮล์ม พี่น้องของเราได้! คอยดูนะ สักวันเขาจะต้องนำตาตกด้วยข้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ!"

หมอนถูกปาเต็มแรงจนฝังลงไปใตเตียงนุ่มโดยแทบไม่มีเสียงความจริงเธออยากอาละวาดหนักกว่านี้ แต่ด้วยศักดิ์ศรีกษัตริย์... ไม่นิ ว่าที่กษัตริย์ค้ำคอ จึงไม่ยอมให้ใครมาเห็นตอนหงุดหงิดเพราะถูกปฏิเสธคำชวน เธอเลยได้แต่กัดฟันข่มความรู้สึกอยู่อย่างนี้

"เจ้าหญิงจอมพลุกหรือ ดีเลย สักวันเราจะเปลี่ยนให้มันเป็นคำยกย่องสูงสุดสำหรับอาณาจักรนี้ให้ดู"

เรทึเงื่อหมอนขึ้นมาอีกครั้งแล้วเหวี่ยงใส่เตียงเต็มแรง

บทที่หนึ่ง
ไนต์ส ออฟ ราวนด์ (อัศวินโต๊ะกลม)

ณ ห้องประชุมของเหล่ากษัตริย์ ผืนพรมของห้องถูกปักเป็นเรื่องราวของปกรณัมแห่งทวยเทพ รายล้อมด้วยรวงข้าวจากเส้นไหมสีทอง เพดานห้องเป็นโคมระย้าขนาดใหญ่ซึ่งทำจากไม้บนพรมมีโต๊ะไม้โอ๊กหนาทรงสวยและเก้าอี้ตั้งอยู่ เก้าอี้ที่ทำจากไม้ชนิดเดียวกันเต็มไปด้วยเครื่องประดับประดา พนักงานกรุ้มไม่เป็นลวดลายวิจิตรตั้งงานศิลป์ซึ่งไม่มีทางเลียนแบบได้

วันนี้มีผู้มาเยือนห้องประชุมอยู่ก่อนแล้วสามราย หนึ่งในนั้นคือชายผมทองสองประกายระยิบระยับดั่งมงกุฎ กำลังนั่งเอาขาพาดกับโต๊ะอย่างผิดมารยาทโดยไม่แคร์ว่ามันเป็นดั่งผลงานศิลปะที่ไม่อาจประเมินค่า เขาผุดยิ้มเมื่อเห็นเรที

"หวัดดี กษัตริย์เรทีเชีย วันนี้เธอดูอารมณ์บูดยิ่งกว่าปกติอีกนะ ตอนนี้อยู่ช่วงไหนแล้วล่ะ"

"หนวกหูหน้า กษัตริย์อเล็กซานเดล! ตอนนีเราเพิ่งได้รับเลือกให้เป็นกษัตริย์ และเพิ่งถูกผู้ชายเง่าปฏิเสธรมาด้วย!"

16 เจ้าหญิงจอมพลกับอัศวินโต๊ะกลม

ชายที่ถูกเรียกว่ากษัตริย์อเล็กซานเดอร์ระเบิดหัวเราะขบขัน ทำให้เรที่ยิ่งหงุดหงิด ฝ่ายชายผมเงินซึ่งนั่งห่างออกมาเล็กน้อย ปิดหนังสือลงโดยไม่ลืมเสียบที่คั่นเอาไว้

"อย่าใจร้อนไปเลย อย่างฉันเคยเจอบางรายต้องกัมหัวให้ถึง ห่าดิบห่าครั่งด้วยซ้ำกว่าจะยอมมาเป็นอัศวินประจำตัว"

"เรื่องนั้นกลายเป็นเรื่องราวอันน่าก่อกองของกษัตริย์ราชสำนัก คาร์ลไฮนซ์ที่ชนรุ่นหลังเล่าสืบต่อกันชนิดเราฟังจนเวียนเลยละ แถม ยังเป็นที่มาของสุภาษิต 'ห่าดิบห่าคารวะ' อีกต่างหาก ว่าแต่ท่าน เพียรขอร้องถึงห่าดิบห่าครั่งจริงหรือ"

"เล่าขานกันได้ตรงความจริงพอสมควรเลยนี่ ไม่เสียแรงที่ อุตส่าห์เขียนไดอารี่ทิ้งไว้"

"แต่เราน่ะสั่งไว้เลยว่าถ้าตายเมื่อไรให้เอาไดอารี่ไปเผาทิ้ง เพราะเราเน้นเขียนปนะบายอารมณ์อย่างเดียว ถ้าต้องถูกชนรุ่นหลัง ขนานนามว่า 'กษัตริย์ขี้ป่น' เรามีหวังอัปอายจนอยากตายอีกรอบ แหงๆ"

เรที่ถอนหายใจฮึดฮัด ชายแขนเดียวที่อยู่ถัดไปจึงหัวเราะเบาๆ

"อย่างกษัตริย์เรที่เสียไม่ต้องห่วงอยู่แล้วครับ แต่ผมสิดังไม่พัน ถูกตราหน้าเป็นกษัตริย์ขายชาติหรือไม่ก็กษัตริย์จอมพินาศ...ไม่ลี้ ถึงตอนนั้นอาจไม่เหลือชนรุ่นหลังให้พูดถึงผมแล้วก็ได้"

"กษัตริย์ออกสวาลด์ ยังชอบทำตัวหุดหู่ตามเคยนะ ทางเธอ ตอนนี้อยู่ในช่วงไหนแล้วล่ะ"

"อยู่ระหว่างสงครามปีที่ห้าครับ รู้ทั้งรู้ว่าไม่ควร แต่ผมยังแผลอหนีมาที่นี้จนได้..."

กษัตริย์แขนเดียวออกสวาลด์ถอนหายใจห่อเหี่ยวจนบรรยากาศ ในห้องพลอยหนักยิ่งไปด้วย เรที่จึงเอ่ยขอตัวกลับไปก่อน

"เฮ้ กษัตริย์เรทีเซีย เธออย่าไปเลียนแบบกษัตริย์คาร์ลไฮนซ์ ที่จริงจิงเกินเหตุเชียวนะ คนที่ยอมใจอ่อนเมื่อกัมหัวให้แสดงว่าแค่อยากเห็นความจริงใจเท่านั้นแหละ"

"ถ้าอย่างนั้นเราควรทำยังไงล่ะ"

"อืม ถ้าเป็นฉันคงซัดให้νωม เหยียบหัวให้จมดินแล้วบังคับให้กล่าว 'คำปฏิญาณของอัศวิน' ละมั้ง แต่เธอเป็นผู้หญิง หันไปใช้วิธีจัดฉากให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าเป็นพรหมลิขิตน่าจะง่ายกว่า"

"หา? พรหมลิขิตเหรอ"

"ผู้ชายแพ้วทางละครตบตาเสมอแหละ เชื่อคำปุ้เถอะน่า"

"ไม่รู้เราต้องเดิมคำว่า 'ทวด' ลงไปกี่ครั้งในการจะเรียกท่านไมลี หลังรัชสมัยของท่านมีการเปลี่ยนราชวงศ์ เพราะงั้นเราอาจไม่เกี่ยวพันทางสายเลือดโดยตรงด้วยซ้ำ"

กษัตริย์ราชสีห์อเล็กซานเดลเป็นถึงชายผู้ไม่เคยรบแพ้ผู้ใดและยังควบคุมไนต์ส ออฟ ราวน์ดได้อยู่หมัด เเรที่จึงเห็นว่าเป็นไม่ควรมองข้ามคำแนะนำของเขาและน่าจะลองเก็บไปคิดดูสักหน่อย ว่าแล้วเธอก็พยักหน้ารับก่อนหันไปวางกลยุทธต่อไป

เรทีเซียขึ้นท่ามกลางบรรยากาศชวนสดชื่น เสียงร้องเจ็อยแจ้วของนกน้อย และแสงตะวันยามเช้าอันสดใส เธอเอะใจเมื่อไม่เห็นโคมระย้าท่าจากไม้ที่คั่นตา จากนั้นก็นิวหน้าเมื่อนึกได้ว่าตัวเองกลับมายังโลกแห่งความจริงแล้ว

"...ระยะนี้เราไปที่ห้องประชุมของเหล่ากษัตริย์บ่อย คงจะเป็นเพราะส่วนลึกในใจเราอยากหนีความจริงสินะ"

กษัตริย์ราชสีห์อเล็กซานเดลอยู่ในช่วงก่อนถูกปฏิวัติโดยอัศวินนาบตีซึ่งเป็นสหายสนิทผู้ไว้นื้อเชื่อใจเพียงหนึ่งเดียว

18 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม ๑

กษัตริย์ราชสำนักคาร์ลไฮนซ์เฟิงถูกภรรยาที่รักยิ่งหักหลังได้ไม่นาน

กษัตริย์คนเดียวขอสวามิภักดิ์อยู่ระหว่างสงครามที่บ้านปลาย
กษัตริย์ที่เข้ามาในห้องประชุมมีจุดร่วมอยู่อย่างหนึ่งคือ
จะปรากฏตัวเข้ามาในช่วงกำลังก่อกบฏ เวทีจึงเดาว่ากษัตริย์องค์อื่น
คงได้เจอเธอในช่วงหลังได้รับการแต่งตั้งเป็นมกุฎราชกุมารีบ่อยที่สุด
"เอล่ะ มกุฎราชกุมารีเรทีเซีย วันนี้จะไปคารวะครั้งที่สอง
ล่ะนะ"

เรทีเซียรับอรุณอย่างนุ่มนวลระหว่างที่เหล่าสาวใช้ถวายน
การปรนนิบัติด้วยความกระตือรือร้นผิดปกติตั้งแต่วันคล้ายวันเกิด
ของเธอเมื่อเดือนก่อน ซึ่งกษัตริย์องค์ปัจจุบันรับสั่งว่าจะยกให้เธอ
สืบราชบัลลังก์

"จากนี้เราจะนั่งทำงาน ห้ามใครเข้ามารบกวนโดยไม่ได้รับ
อนุญาต แล้วช่วยขนภาพเหมือนกับเอกสารทั้งหมดที่ท่านพี
ฟรืดเฮล์มกับท่านพีทว็อดนำมาให้มาไว้ที่ห้องหน่อย"

เรทีเซียไม่คิดจะเป็นแค่ตุ๊กตาประดับที่ไม่มีสิทธิ์มีเสียงใน
การปกครอง และตอนนี้การเลือกคู่ครองถือเป็นหนึ่งในภารกิจใหญ่
ของเธอเช่นกัน เหล่าสาวใช้ปฏิบัติตามคำสั่งผู้เป็นนายโดยช่วยกัน
ขนภาพเหมือนเข้ามาจนกินพื้นที่ถึงหนึ่งในสามของห้อง สุดท้าย
เรทีเซียลือกประตูด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย

"เอล่ะ..."

เรทีเซียถอดชุดกระโปรงตัวสวย เหยียงรองเท้าส้นสูงทิ้ง แล้ว
เปลี่ยนมาสวมรองเท้าบูตกับชุดกระโปรงซึ่งผ่านการใช้งานมานาน
แต่ยังคงดูดีสะอาดตา เธอปลดเครื่องประดับออกแล้วผูกผมด้วยริบบิ้น
แทน ภาพที่เห็นเมื่อส่องกระจกคือ 'การแต่งตัวแบบคุณหนูหนึ่งเดียว'

อันสมบุรณ์แบบ

เรทีปีนหน้าต่าง กระจงใจไปหาดันไม้อย่างทะมัดทะแมง
เนื่องจากเป็นเส้นทางที่ใช้หนีไปข้างนอกตั้งแต่เด็ก ทุกคนที่เชื่อว่า
เรทีคือเจ้าหญิงตัวอย่างคงนึกภาพเรตอดหนีจากห้องแบบนี้ไม่ออก

"ยอดเยี่ยม สมบุรณ์แบบ"

เธอชมตัวเองหลังจากหนีออกมาจากพระราชวังได้โดยไม่มีใคร
ใครรู้ จากนั้นจึงตบกระจงไปรงไล่เศษฝุ่นเบาๆ แล้วจับชุดให้เข้าที่

"มาถูกเวลาพอดี อีกรี้วยวองอัครินหลวงน่าจะลาดตระเวน
ผ่านถนนเส้นนี้"

ข้อมูลเกี่ยวกับตารางงานและจุดตรวจของดยุก บาร์เซต
ชายที่กล้าปฏิเสทเรทีต่อหน้าธารกานัลเมื่อวานนั้น เธอได้สั่งให้
คนรับใช้ไปสืบมาแล้วอย่างละเอียด วันนี้เธอจึงมาดักกรอตามข้อมูล
ที่ได้

"สวัสดิค๊ะคุณบ้ำ วันนี้อากาศดีจิงเลยนะคะ"

"อ้าว หนูเชียนีนา ไม่ได้เจอกันนานเชียว มีนัดกับหนุ่มที่ไหน
หรือจ๊ะ"

เรทีเข้าไปทักทายอีกฝ่ายด้วยความสนิทสนมเนื่องจากสวมรอย
เป็น 'คุณหนูตระกูลบารอนตอกอับ' เดินเที่ยวทั่วเมืองรอบพระราชวัง
ตั้งแต่สมัยก่อน ที่เธอทำเช่นนี้ได้เพราะคนทั่วไปรู้จักเจ้าหญิงเรทีเชียน
ก็เพียงชื่อ เรื่องรูปร่างหน้าตาก็รู้แค่ ว่า 'งดงามเหมือนพระมเหสี
ที่หนึ่งซึ่งสิ้นพระชนม์ไปแล้ว' แตกต่างจากฟริดเฮล์มกับกวีโดผู้เป็น
พี่ชาย

"ฉันเพิ่งชวนชายคนหนึ่งมาเป็นอัครินประจำตัว แต่ถูกปฏิเสท
วันนี้เลยมาดักกรอเพื่อให้ออมเปลี่ยนใจนะ"

"มีผู้ชายที่ไหนกล้าปฏิเสทหนูด้วยหรอเนี่ย"

20 เจ้าหญิงจอมพลกักับอัศวินโต๊ะกลม ๑

"ดูเขาเป็นคนทะเลเยอะทะยานชะด้วย คงคาดหวังอยากเป็นอัศวินของเลดี้ผู้สูงศักดิ์และงดงามละมั้ง"

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ตระกูลขุนนางทรงอำนาจจะมีอัศวินในสังกัดมากมาย แต่สำหรับหญิงสาวตระกูลขุนนางระดับล่าง การมีอัศวินประจำตัวสักคนมีความหมายเทียบเท่าคนรัก นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ดยุกปฏิเสธคำชวนโดยอ้างว่า 'เป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่อยากถูกรตราหน้าว่าเป็นคนรักของเจ้าหญิงจอมพลก'

เรทีคุยเรื่อยเปื่อยพลางเหลือบมองถนนสายหลัก ชายหน้าบึ้งร่างสูงสะดุดตาปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางฝูงชนพอดี เธอจึงก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

"ดยุก! ฉันรอเธออยู่พอดี"

เรทีซุ่มมือเรียกให้รู้ว่าอยู่ที่นี้ ฝ่ายตรงข้ามเห็นเธอแล้วทำหน้าที่งเหมือนเจอคนไม่รู้จัก จากนั้นจึงเบิกตาโพล่ง รีบหันซ้ายหันขวามองหาว่าองค์กรักษ์ของเธออยู่ไหน เรทีเห็นอย่างนั้นแล้วก็ชื่นชมชนิดๆ ที่เขามีคุณสมบัติอัศวิน รู้จักระแวงระวังรอบตัวในทันที

"ผู้ชายคนนี้แหละบ้า! เขาชื่อดยุก!"

เรทีคล้องแขนดยุกซึ่งรีบแหวกฝูงชนเข้ามาหาโดยไม่เปิดโอกาสให้เขาอ้าปากถามว่า 'มาทำอะไรแถวนี้พะยะค่ะ!' ชายหนุ่มรีบดึงแขนด้วยความตกใจ แต่เธอแกล้งออกแรงรั้งไว้ด้วยรอยยิ้ม

"ตายจริง ชื่อดยุกฟังดูยิ่งใหญ่เชียว ไหนขอคูหน้าซัดๆ หน่อยซิ แหม หล่อไม่เบาเนี่ย ทำไม่ถึงปฏิเสธสาวสวยขนาดนี้ได้ลงคอล์ละ พอดีดยุก"

"หือ?... เอ่อ คือ..."

"อย่าบอกนะว่าพ่อหนุ่มมีศักดิ์เป็นถึงท่านเคานต์ เลยเห็นว่าคุณานะไม่คู่ควร?"

"เอ่อ เปล่าครับ ตระกูลผมเป็นแค่บาร์อน..."

"งั้นก็มีศักดิ์เท่าหนูเซียเลยนี่นา! แล้วยังมีปัญหาดตรงไหนอีก"

ดยุกถูกคุณบ้ำแปลกหน้าคาดคั้นจึงได้แต่เหล่มองไปทางเรทีเป็นเชิงถามว่า 'นี่มันยังไ่กันแน่' ทว่าเจ้าตัวกลับทำเป็นทอ้งไม่รู้รื้ออนนัยว่าไม่คิดจะช่วยเหลือเขาจากสถานการณ์นี้

"อ้อ ได้ข่าวว่ากษัตริย์องค์ต่อไปจะเป็นผู้หญิง พอดยุกเลยอยากเข้าสังกัดไนต์ส ออฟ ราวน์ดัลละสิ"

ในตอนนั้นเอง บุคคลที่สามซึ่งบังเอิญได้ยินบทสนทนาพลันเข้ามาออกความเห็น

"ฮ่าๆๆ อย่างนายเนียนะจะเข้าสังกัดไนต์ส ออฟ ราวน์ดัลขององค์กษัตริย์! ตัดใจซะแล้วแต่งงานกับหนูเซียดีกว่าน่า"

ดยุกถูกหัวเราะเยาะจนของขึ้น แต่ยังไม่ยอมยี้มเอาไว้

จะบอกให้ว่าฉันได้รับคำชวนจากว่าที่กษัตริย์ที่ว่านั้นให้เป็นอัศวินลำดับที่หนึ่งแห่งไนต์ส ออฟ ราวน์ดัลมาแล้วนะเพีย!

แม้ชายหนุ่มจะปฏิเสธคำชวนนั้นทันทีไปแล้ว แต่พอดยุกสปรมะทแบบนี้ เขาก็ซ้กคั้นปากอยากบอกความจริง

"ดยุก พวกเราเดินไปคุยไปกันเถอะ เธออยู่ระหว่างเวลางานนี่นะ"

"...ขอบคุณสำหรับข้อเสนอพะยะคะ"

ดยุกอยากหนีบรรยากาศชวนอึดอัดนี้จึงรีบกล่าวลาพอเป็นพิธี แล้วดึงมือเรทีหนีหายไปกับกลุ่มคน

"เฮ้! เธอออกมาทำอะไรนะ แล้วองค์กรฯหายไปไหน"

หลังจากเดินไปได้พักหนึ่ง ดยุกจึงฮี้มฮี้มทวงคำอธิบาย ทว่าเรทีกลับตอบว่า "เห็นแล้วยังไม่รู้ชื่อหรือ" แล้วหมุนตัวไขว้ชุดที่สวม

"เราหนีออกมาจากพระราชวังไงล่ะ"

22 เจ้าหญิงจอมพลุกกับอัศวินโต๊ะกลม ๑

"หา? นนี่เที่ยวหรือ สำราญใจเหลือเกินนะ เพิ่งได้รับเลือกให้สืบราชบัลลังก์แท้ๆ ไม่รู้ตัวบ้างหรือไงว่าเพราะเธอทำตัวแบบนี้ นะสิถึงถูกมองว่าเป็นเจ้าหญิงจอมพลุก"

"เจ้าหญิงจอมพลุก? ใครจะเรียกยังไงก็ช่างสิ มันเป็นแค่คำวิจารณ์ที่มีต่อเจ้าหญิง แต่ไม่ใช่กษัตริย์สักหน่อย" เรวทีสวนกลับทันควันพลางดีดผมที่ปรกหัวไหล่ "สิ่งที่เราทำอยู่นับว่าเป็นงานอย่างหนึ่งเหมือนกันนะ ข้อมูลข่าวสารยิ่งส่งต่อยิ่งบิดเบือน ชาวครววในเมืองรอบพระราชวังกว่าจะส่งมาถึงเราก็คงผิดจากข้อเท็จจริงจนเชื่อถือไม่ลง นานๆ ที่เราจึงต้องออกมาเดินแอบฟังข่าวลือของคนในเมืองแบบนี้"

ดยุกเออเออฟังเรทีพูดพลางกวาดตามองรอบตัวอย่างระแวดระวัง หากสิ่งที่พูดมาเป็นความจริง แปลว่าเธอไม่ได้พาองค์กรฯ มาด้วย และกลายเป็นหน้าที่ของเขาที่ต้องคุ้มครองเธอหากเกิดอะไรขึ้น

ทว่าเรทีกลับเห็นว่าไม่จำเป็นเลย การเคลื่อนไหวตามลำพังยังสะดวกและปลอดภัยยิ่งกว่าด้วยซ้ำ

"เธอสนใจรับทุกข์สุขของราษฎรนับเป็นเรื่องดีก็จริง แต่ดูเธอสนิทสนมกับชาวเมืองเหลือเกินนะ เธอเพิ่งได้รับการแต่งตั้งเมื่อเดือนก่อนเองไม่ใช่หรือ"

"ถูกต้อง เราเพิ่งได้รับเลือกในวันเกิดเมื่อเดือนก่อนก็จริง แต่เรารู้ล่วงหน้า..."

ความจริงเธอรู้ล่วงหน้าตั้งนานแล้วว่าจะได้สืบราชบัลลังก์ แม้ไม่รู้รายละเอียดว่าจับพลัดจับผลูมาเป็นได้ยังไงและจะได้เป็นเมื่อไร แต่เรทีแน่ใจว่าสักวันตัวเองต้องได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แน่นอน แต่เธอไม่เคยบอกใครเพราะรู้ว่าคงไม่มีใครเชื่อ

"ช่างเถอะ วันนี้เราตั้งใจจะพาท่านไปตระเวนสำรวจชาวคราว
ในเมืองสักหน่อย คงต้องเดินกันทั่วเลยละ"

"หา? เธอรีบกลับเดี๋ยวนี้เลย เดี่ยวฉันไปส่ง!"

"เฉพาะวันนี้เราจะไม่ถือสาที่ท่านพูดจาไร้มารยาท แต่ถ้า
พรุ่งนี้ยังทำอีก ท่านได้น้ำตาตกด้วยข้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ
แน่ เริ่มจากไปที่นั่นกันเถอะ"

จุดหมายที่เราที่ซื้อคือร้านขายเครื่องประดับจุกจิก เธอปลีกตัว
เข้าไปในร้านโดยบอกว่าจะแวะเข้าไปดูริบบิ้นหน่อย

ดยุกจะบอกลาตรงนี้เลยก็ไม่ได้ จึงจำต้องเดินตามเข้าไปทั้ง
ยังอยู่ในชุดอัศวิน แน่แน่นอนว่าเจ้าของร้านเห็นเข้าจึงถามด้วยความ
ตกใจว่าเกิดอะไรขึ้น

"เอ่อ...ฉันคือผู้ติดตามเธอคนนี้น่ะ"

"คนรักของคุณหนูเสียเองหรือ! สาวสวยกับอัศวินรูปหล่อ
เหมาะสมกันอย่างกับกิ่งทองใบหยกน่ะ"

ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมทุกคนจึงหลงเข้าใจแบบนั้น แต่ถ้า
ปฏิเสธก็คงถูกซักต่อว่าแล้วตกลงเป็นอะไรกัน ดยุกไม่รู้ว่เราที่ขึ้น
เรื่องแบบไหนไว้กับชาวเมืองเลยไม่กล้าชี้ตัวพูด

"เอ้า เวลาอย่างนี้อัศวินต้องรีบออกเงินซื้อให้สิ เรื่องแค่นี้ยัง
ไม่รู้ระวังจะถูกทิ้งนะ"

รีบทิ้งเลยเหอะขอร้อง...

ชายหนุ่มภาวนาเช่นนั้นพลางควักกระเป๋าออกมาจ่ายค่า
ริบบิ้นด้วยสีหน้าบูดบึ้ง เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเราที่ต้องมาซื้อริบบิ้น
ที่นี่ให้ลำบาก ทั้งที่เธอเป็นถึงเจ้าหญิงของอาณาจักรนี้และคงมี
ริบบิ้นให้เลือกใช้ไม่หวาดไม่ไหวอยู่แล้ว

"เชิญทั้งคู่ดื่มชาก่อนสิ"

24 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม ๑

"ขอบคุณค่ะ"

"...ขอบคุณ"

เรที่ดื่มชาพลางคุยเรื่องศัพท์เพะระกับเจ้าของร้าน หัวข้อสนทนาไม่พ้นเรื่องกษัตริย์องค์ต่อไป เจ้าของร้านได้ข่าวว่าเจ้าหญิงทรงงดงามมาก เรที่จึงตอบรับหน้าตาเฉยว่าดูเหมือนจะอย่างนั้น

ไม่รู้จักชินอายหรือถ่อมตัวบ้างหรือไงนะ ไม่น่ารักเอาซะเลย

"คุณหนูเซียเคยเห็นเจ้าหญิงหรือเปล่า"

"คุณหนูตระกูลบารอนตกอับไม่มีวาสนาอย่างนั้นหรอก อย่างมากก็เคยเห็นจากที่ไกลๆ เท่านั้นแหละ แล้วดยุกละ?"

"...เคยเห็นจากที่ไกลๆ เหมือนกัน"

"ฉันได้ยินมาว่าเจ้าหญิงทรงมีพระอัจฉริยภาพมาก อย่างโรงหมอบางตะวันตกหรือสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าทางใต้ก็ได้ เจ้าหญิงเป็นผู้รับสั่งให้สร้างขึ้น อย่างตอนแถวนี้จัดงานเทศกาลก็ทรงประทานทรัพย์ส่วนพระองค์ให้ก่อนใครเลยด้วย"

ขณะที่เจ้าชายฟรีดเฮล์มกับเจ้าชายกวีโดแข่งกันเสริมอำนาจด้านการทหารและการทูตเพื่อชิงสิทธิ์ครองบัลลังก์ เรที่กลับมุ่งเน้นพัฒนาการศึกษาและความเป็นอยู่ของราษฎร

เหตุผลมีอยู่สองประการคือเพื่อไม่เป็นที่สะดุดตาพี่ชายทั้งสอง และเพื่อเรียกคะแนนเสียงจากราษฎร

ความพยายามที่สั่งสมอย่างยาวนานจึงเริ่มส่งผลให้เห็นชัดในรูปเสี้ยมยกย่องจากชาวเมือง

เรที่พาดยุกไปนุ่นมานี้เพื่อไต่ถามและสำรวจข่าวลือเรื่องมกุฎราชกุมารี พบว่าทุกคนต่างให้การยอมรับการมีกษัตริย์หญิงเป็นอย่างดีด้วยเหตุผลที่ว่า 'ยกให้เจ้าหญิงผู้มีจิตใจงดงามสืบทอดตำแหน่งย่อมดีกว่า ขึ้นเจ้าชายองค์ไหนได้บัลลังก์ไปก็คงเกิดสงครามภายใน

ขึ้นอยู่ดี'

หลังจากนั้นเรที่ยังเดินตระเวนอยู่นานกว่าจะยอมกลับเข้า
เส้นทางสู่พระราชวังในที่สุด

"เธอเป็นที่รักของชาวเมืองดีนี่" ดยุกโพล่งด้วยความที่ระหว่าง
เดินกลับ

ชายหนุ่มเป็นแค่ขุนนางปลายแถวและตามปกติยังอยู่กับ
กองอัศวินหลวง จึงไม่ค่อยรู้เรื่องราวในวงขุนนางเท่าไร จากข่าวลือ
ที่เคยได้ยินมาบ้าง สมัยก่อนเรที่จะได้รับการแต่งตั้ง เขาเคยนึกภาพ
เธอเป็น 'เจ้าหญิงผู้อ่อนโยน เปราะบาง และกำลังทุกข์ตรมกับ
สงครามของพี่ชายทั้งสอง' แต่หลังได้รับการแต่งตั้ง ภาพลักษณ์
ของเธอกลับกลายเป็นเจ้าหญิงจอมพลุกผู้สงบเสงี่ยมและมีดีแค่
หน้าตา

"ดูเหมือนราชกุมารีจะให้การยอมรับ แต่พวกขุนนางยังมองเรา
เป็นแค่เจ้าหญิงจอมพลุกอยู่ดี เราโดนสบประมาทจนเบื่อจะแยะแล้ว"

วันนี้เรที่หนีออกมาข้างนอกโดยมีเป้าหมายสามอย่าง

หนึ่ง เพื่อสืบข่าวลือล่าสุด

สอง เพื่อประเมินนิสัยใจคอของดยุก

และสาม เพื่อแสดงให้เห็นว่า 'เธอเป็นที่ชื่นชม'

เรที่สังเกตปฏิกิริยาของดยุกแล้วลงความเห็นด้วยความพอใจ
ว่าบรรลุเป้าหมายที่สามแล้ว

"เป็นยังไงบ้าง ได้ยินเสียงสนับสนุนของชาวเมืองแล้วนี่ก็อยาก
เป็นอัศวินของเราบ้างหรือยัง"

ภาพลักษณ์ของเรที่ในสายตาดยุกเริ่มไม่ใช่เจ้าหญิงจอมพลุก
ธรรมดาอีกต่อไป เธอเห็นเป็นโอกาสดีจึงลองหยอดถาม การเรียก
ความเชื่อใจโดยแกล้งแยมให้เห็นไฟในมือโดยยังคิดว่าไฟตายสำคัญ

เอาไว้เป็นกลยุทธ์ที่เธอถนัดอยู่แล้ว

"ก่อนอื่น เราขออธิบายให้ชัดก่อนว่าทำไมถึงเลือกท่าน" เเรทีเอ่ยพลางหันไปหาดยุกด้วยสายตาแบบเดียวกับเมื่อคืน นั่นคือแฝงด้วยพลังอำนาจผิดสตรี ชนิดที่ว่าถ้าเธอเป็นผู้ชาย เขาคงขอประลองด้วยในฐานะอัศวินไปแล้ว "เรารู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่าสักวันตัวเองต้องเป็นกษัตริย์ แต่ไม่รู้หรือกว่าจับพลัดจับผลูมาเป็นได้ยังไงเลยคาดเดาเอาเองว่าเมื่อตอนนั้นมาถึงพี่ชายทั้งสองอาจสิ้นชีพไปแล้ว เลยไม่ทันได้ก่อตั้งกองอัศวินประจำตัวจนถึงทุกวันนี้"

"รู้ล่วงหน้า?"

เเรทีคงอ้างว่า 'รู้ล่วงหน้าว่าจะต้องเป็นกษัตริย์' เพราะเคยได้ยินคำทำนายหรือพยากรณ์จากที่ไหนมากกว่า ดยุกพยายามบอกตัวเองแบบนั้น ทว่าสายตาและน้ำเสียงของเธอกลับจริงจังจนชวนให้คล้อยตามว่า 'รู้ล่วงหน้า' จริงๆ

"เราขอมให้อัศวินผู้มากความสามารถไปเข้าสังกัดเซเวนธ์เฮฟเวนหรือวาลคิเวเพราะอยากปกป้องพี่ชาย ไม่ได้อยากครองบัลลังก์เพียงเพราะหมดเลี่ยนหนาม สู้ตายกลายเป็นว่าเราได้รับราชบัลลังก์แบบพลุกหุดมือจากพี่ชายซึ่งก็นับว่าดีอยู่หรอก แต่ปัญหาคือเราปล่อยให้คนเก่งๆ ถูกแย่งไปหมดจนเหลือแต่อัศวินไม่มีใครเอาเนี่ยสิ อัศวินทั้งสิบสองจากกลุ่มของเหลือไม่มีทางเป็นไนต์ส ออฟ ราวน์ด์ที่น่าพอใจได้หรอก"

"ในเมื่อออกตัวตัวเอง มันก็ช่วยไม่ได้นี่"

ชายหนุ่มเข้าใจคำพูดของเเรทีดี อัศวินผู้เก่งกล้าแห่ไปเข้าสังกัดของเจ้าชายฟรีดเฮล์มหรือเจ้าชายกวีโดซึ่งมีความสามารถมากพอจะเป็นกษัตริย์กันหมด อัศวินที่ไม่ได้สังกัดใครเลยในตอนนี่จึงเป็นเพียง 'ของเหลือ' ที่เจ้าชายทั้งสองไม่เหลียวแล ดยุกรู้สึกเสียศักดิ์ศรีเช่นกัน

ที่ถูกมองเป็นหนึ่งในบุคคลเหล่านั้น แต่ตอนนี้เขาก็เลือกที่จะพยายาม
ไม่คิดมาก

"ในบรรดาอัศวินที่เหลือ ผู้เหมาะแก่ตำแหน่งอัศวินลำดับ
ที่หนึ่งแห่งไนต์ส ออฟ ราวน์ด์ที่สุดคือท่านเท่านั้น ดยุก บาร์เซต
ท่านคืออัศวินเพียงผู้เดียวที่มีความสามารถ เป็นที่ชื่นชมของคน
รอบข้าง แถมยังไม่ได้สังกัดฝ่ายฟรีดเฮล์มหรือกวีโต"

ดยุกยอมรับว่าเรทวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันได้อย่าง
เยือกเย็น นับว่าไม่ใช่เจ้าหญิงจอมฟลุกระรรมดาจริงๆ ทำทางเธอจะมี
คุณสมบัติของผู้นำที่ดีอีกด้วย แต่แค่นั้นไม่ทำให้เขาอ้อมก้อมห้วยอมรับ
เธอเป็นนางง่าย ๆ

"เจ้าหญิง กระทบ่อม..."

ขณะที่กำลังอ้าปากตอบ ดยุกล้มผัสได้ถึงสายตาไม่ประสงค์
ดีหลายคู่จ้องรีบดึงเรทมาคุ้มกันไว้ด้านหลัง ผู้ปรากฏตัวขึ้นคือกลุ่ม
นักเลงสามคน

"เฮ้ คุณหนู ขอยืมเงินใช้หน่อยสิ พวกเรากำลังเดือดร้อนเรื่อง
เงินนะ"

"เป็นที่คุณหนูตระกูลขุนนางที่มีปัญญาจ้องอัศวินมาตามติด
ก็น่าจะมีน้ำใจเผื่อแผ่บ้างสิ จริงมั๊ย"

ดยุกเลื่อนมือไปจับด้ามดาบพลางเดาะลั่นชัดใจ หันไปบ่นกับ
เรทเบา ๆ

"เฮ้ เรื่องเธอหนีออกมาเที่ยวความแตกแล้วชัดๆ ต้องรับมือ
นักฆ่ามืออาชีพสามคนพร้อมกันแบบนี้ลำบากใช่เล่นนะ"

ชายหนุ่มเองรู้ดีว่าเรทอยู่ในฐานะเสี่ยงตายแค่ไหนในพระราชวัง
การหักหน้าพี่ชายทั้งสองด้วยการสืบทอดบัลลังก์ย่อมสร้าง ศัตรูยิ่ง
กว่ามิตร แม้กลุ่มชายตรงหน้าดูเป็นแค่อันธพาลธรรมดาที่คุ้นเคยกับ

28 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม ๑

การรื้อโต๊ะ แต่บางทีพวกเขาอาจเป็นมือสังหารฝีมือฉกาจซึ่งผู้ต้องการ
กำจัดเรที่จ้างมาก็เป็นได้ ดยุกพลอยกังวลเมื่อนึกถึงกรณีเลวร้ายที่สุด
แต่เรที่กลับตอบพร้อมถอนหายใจ

"ท่านเห็นรูปโฉมเราแล้วยังกล้าพูดแบบนี้หรือ"

"หา?"

เธอผล็วหลังอีกฝ่ายเบาๆ เหมือนจะบอกว่า 'บ้าหรือเปล่า'

"ขอโทษเถอะ ทั้งอาณาจักรนี้ไม่มีใครช่วยเราได้แล้วนอกจาก
ท่านพี่กวีโด ดังนั้นไม่เห็นแปลกตรงไหนเลยที่สาวสวยกับอัศวินจะถูก
หาเรื่อง"

"อย่าเที่ยวชมตัวเองว่าสวยได้มัย หัดถ่อมตัวซะมั่งสิ"

"สวยระดับเราชินถ่อมตัวก็ยิ่งน่าหมั่นไส้ซะลิ นักเลงพวกนี้
ท่านจัดการได้สบายอยู่แล้ว เชิญลงมือได้เลย ไม่ต้องห่วงข้างหลัง"

การต้องได้ตอบซ้ำซากกับทุกคนว่า 'เจ้าหญิงทรงงดงาม
เหลือเกิน' 'ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก' 'หม่อมฉันพูดจริงๆ นะไม่ได้แกล้งยอ'
คงน่าเบื่อจริงๆ นั่นแหละ การที่เธอยอมรับตรงๆ ว่าตัวเองเป็นคนสวย
จึงกลับดูเปิดเผยดี

แต่เราชอบผู้หญิงที่ทำตัวน่ารัก รู้จักเขินอายหรือถ่อมตัวบ้าง
มากกว่า

ดยุกยังอยากบ่นอะไรกับอีกฝ่ายอีกเยอะ แต่คงต้องไว้ทีหลัง
ตอนนี้ควรบริหารจัดการกลุ่มนักเลงพวกนี้อย่างที่เธอว่า

"ถอยไปซะ แล้วฉันจะปล่อยพวกแกไปแต่โดยดี ถ้าบังอาจตะ
ต้องผู้หญิงคนนี้แม้แต่ชนิดเดียวรับรองว่าไม่ใช่แค่เจ็บตัวแน่"

เพราะเธอเป็นถึงมกุฎราชกุมารี ชินซีชั่วทำอะไรเข้ามีหวังโดน
จับประหารด้วยข้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพนะเพี้ย

ดยุกเสริมท้ายแบบนี้ในใจแล้วหันไปรับมือกลุ่มนักเลงที่พุ่ง

เข้ามา

"โชคดีที่มีมือเชิงดาบอยู่ในอันดับต้นๆ ของกองอัศวินหลวง ตรงตามรายงานที่ได้"

สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าเรก็คือภาพที่เล็ดหัวไปมาเห็นเข้าคางเบือนหน้าหนี ทว่าแม้จะถูกจู่โจมแบบสามรุมหนึ่ง ดยุกยังรับมือได้อย่างเป็นต่อ

ชายหนุ่มต่อสู้โดยไม่สมเป็นอัศวินเท่าไร กล่าวคือไม่ยอมชักดาบออกมา แต่เลือกใช้ทั้งฝักดาบหวดใส่หรือถีบศัตรูเต็มแรง เรียกได้ว่าเขามั่นใจว่าศัตรูแค่นี้ไม่ต้องใช้ดาบก็รับมือได้สบาย

เราที่เฝ้ามองด้วยความพอใจเมื่ออีกฝ่ายดูจะเป็นอัศวินที่ยอดเยี่ยมเกินคาด ระหว่งนั้นเธอจับเค้าไอของผู้มาเยือนรายใหม่ได้จากด้านหลังจึงเบนสายตาไปมอง

"พวกเดียวกับอันทพาลกลุ่มนี้เหวอ เรากำลังประเมินดยุกอยู่แท้ๆ"

เธอบ่นอย่างช่วยไม่ได้แล้วหันไปด้านหลัง จากนั้นจึงตีดนิ้วดังเป๊าะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)